

Van Hemmen heeft het te pakken van vrolijke fladderaar

● *Willem van Hemmen is de laatste twee jaren steeds vaker te vinden in de natuur.*

(Foto: Sjors Visscher)

GASSELTE - De 53-jarige Willem van Hemmen uit Gasselte is nog niet lang besmet met het vlindervirus. Hij noemt zichzelf daarom heel voorzichtig professioneel amateur. Pas in 1983 kreeg hij het goed te pakken van de vrolijke fladderaar. Met een netje ving hij het zeldzame gentiaanblauwtje en zette het vervolgens uit in een speciaal daarvoor gecreëerde biotoop met mierenhopen. Met succes. Want aan de rand van de Staatsbossen van Gasselte is inmiddels een grote familie blauwtjes te vinden.

Van Hemmen, in Gasselte beter bekend als het gezicht van Gemeentebelangen, is de laatste jaren steeds vaker te vinden in de natuur, waar hij bezig is met het verrichten van 'herstelwerkzaamheden'. Puur uit onvrede. "Er wordt steeds meer vernield, waardoor de natuur en daarmee ook de mens armer wordt, ook al kun je die armoede niet rechtstreeks in geld uitdrukken."

Als basis voor zijn lapwerk gebruikte Van Hemmen het boek 'Natuur Uitschakelen - Natuur Inschakelen' van Le Roy. Het grote verschil tussen de auteur en de Gasselter is echter dat Le Roy 'alles zaait wat er maar te zaaien valt', terwijl Van Hemmen slechts

nes op het punt stonden de boel op z'n kop te gooien, heb ik de spade gegrepen en kon ik nog net een paar plaggen met planten redden." Zo redde hij het klokjesgentiaan van de ondergang en met de aankoop van een terrein aan de rand van de Staatsbossen werd het klokjesgentiaan verder uitgezaaid.

Maar er ontbrak nog iets; het gentiaanblauwtje. "Met een netje heb ik toen een vrouwtjesvlinder geschept uit een natuurreservaat. Wel niet de beste methode, maar achteraf bleek het toch succesvol. Ik ontdekte een tijdje later allemaal eitjes op het klokjesgentiaan." Het verder uitzetten van het blauwtje lukte wonder boven wonder, maar daarvoor moest Van Hemmen eerst wel een aantal mierenhopen in de biotoop hebben. Want zonder mieren geen gentiaanblauwtje. "De rups van deze vlinder is een parasiet. Als het beestje zich heeft volgevreten aan het klokjesgentiaan, klimt hij uit het plantje en laat zich op de grond vallen. Door een klier op z'n rug scheidt de rups een stof af waarvan de mieren 'high' worden. Die slepen hem daarom mee naar het mierennest, waar hij wordt gevoed", legt Van Hemmen uit. De rups overwintert hier ook en zo rond juni vindt de verpopping plaats, waarna de vlinder uit

GASSELTE - De 53-jarige Willem van Hemmen uit Gasselte is nog niet lang besmet met het vlindervirus. Hij noemt zichzelf daarom heel voorzichtig professioneel amateur. Pas in 1983 kreeg hij het goed te pakken van de vrolijke fladderaar. Met een netje ving hij het zeldzame gentiaanblauwtje en zette het vervolgens uit in een speciaal daarvoor gecreëerde biotoop met mierenhopen. Met succes. Want aan de rand van de Staatsbossen van Gasselte is inmiddels een grote familie blauwtjes te vinden.

Van Hemmen, in Gasselte beter bekend als het gezicht van Gemeentebelangen, is de laatste jaren steeds vaker te vinden in de natuur, waar hij bezig is met het verrichten van 'herstelwerkzaamheden'. Puur uit onvrede. "Er wordt steeds meer vernield, waardoor de natuur en daarmee ook de mens armer wordt, ook al kun je die armoede niet rechtstreeks in geld uitdrukken."

Als basis voor zijn lapwerk gebruikte Van Hemmen het boek 'Natuur Uitschakelen - Natuur Inschakelen' van Le Roy. Het grote verschil tussen de auteur en de Gasselter is echter dat Le Roy 'alles zaait wat er maar te zaaien valt', terwijl Van Hemmen slechts zaait wat er van oorsprong in het gebied thuishoort. "Ik bega wel eens een kleine vergissing, maar die maak ik dan meteen weer ongedaan."

Het terugzaaien van het klokjesgentiaan was echter geen vergissing van Van Hemmen. Hij moest met lede ogen toezien hoe door de ruilverkaveling vlak bij zijn huis deze plant uitgeroeid dreigde te worden. "Toen de graafmachi-

nes op het punt stonden de boel op z'n kop te gooien, heb ik de spade gegrepen en kon ik nog net een paar plaggen met planten redden." Zo redde hij het klokjesgentiaan van de ondergang en met de aankoop van een terrein aan de rand van de Staatsbossen werd het klokjesgentiaan verder uitgezaaid.

Maar er ontbrak nog iets; het gentiaanblauwtje. "Met een netje heb ik toen een vrouwtjesvlinder geschept uit een natuurreservaat. Wel niet de beste methode, maar achteraf bleek het toch succesvol. Ik ontdekte een tijdje later allemaal eitjes op het klokjesgentiaan." Het verder uitzetten van het blauwtje lukte wonder boven wonder, maar daarvoor moest Van Hemmen eerst wel een aantal mierenhopen in de biotoop hebben. Want zonder mieren geen gentiaanblauwtje. "De rups van deze vlinder is een parasiet. Als het beestje zich heeft volgevreten aan het klokjesgentiaan, klimt hij uit het plantje en laat zich op de grond vallen. Door een klier op z'n rug scheidt de rups een stof af waarvan de mieren 'high' worden. Die slepen hem daarom mee naar het mierennest, waar hij wordt gevoed", legt Van Hemmen uit. De rups overwintert hier ook en zo rond juni vindt de verpopping plaats, waarna de vlinder uit het nest kruipt.

Hoewel Van Hemmen de eerste jaren de mierennesten in zijn biotoop met gaas moest beschermen, omdat fazanten de zandhopen loskrabden op zoek naar voedsel, is er nu geen bescherming meer nodig. De fazanten laten zich niet meer zien en er zijn inmiddels zoveel mierennesten bijgekomen dat Van Hemmen rekent op een geboortegolf.